

условљавања да се закон о буџету промени у делу њеног утврђивања и у делу биланса плата сваког корисника посебно, као и у утврђивању укупног обима буџета.

8. Такође, мишљења смо да је члан 24. којим се запосленима даје право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора треба брисати, јер оваква врста додатка као саставни део плате, није предвиђена Законом о платама државних службеника и намештеника, па према томе, не би се могла предвидети ни средства у буџету за исплату ових додатака. Наиме, топли оброк и регрес, према члану 105. став 3. Закона о раду („Службени гласник РС”, бр. 24/05 и 61/05), представљају примање које чини део зараде. Истовремено, у члану 2. овог закона утврђено је да се одредбе Закона о раду примењују и на запослене у државним органима ако законом није другачије одређено. Управо је Закон о платама државних службеника и намештеника закон којим је другачије одређено, тј. није предвиђена накнада за исхрану у току рада и за регрес за годишњи одмор. Према томе, нема законског основа да се овим колективним уговором утврди право на топли оброк и регрес за годишњи одмор.

Независно од тога што нема законског основа за утврђивање топлог obroка и регреса за годишњи одмор, а због сталног притиска синдиката да се ове категорије укључе у плату, истичемо да основни принципи буџетирања, у складу са Законом о буџетском систему, претпостављају да је расход за који се обезбеђују средства у буџету унапред познат, јасно опредељен и доступан свим пореским обвезницима. У складу са тим опредељењем, одређивање плате државних службеника и намештеника је у складу са законским одредбама. Из Закона о платама државних службеника и намештеника, порески обвезник „види” да је нпр. плата вишег саветника 58.765 динара и да је 3.95 пута већа од плате нпр. млађег референта чија је плата 14.840 динара. Уколико би државни службеници и намештеници добијали додатке за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора у једнаким износима за сваког, однос у вредновању послова не би био онакав какав се приказује у Закону о платама државних службеника и намештеника. Поред тога, пензијски основ у које би улазили и наведени додаци, у том случају био другачији у односу на вредновање послова из Закона.

Закон о платама државних службеника и намештеника је постављен на основама вредновања послова путем коефицијената, док се реално очување висине плате може постићи искључиво изменом висине основице за обрачун плата. Реално утврђивање плата на овај начин у основи садржи социјални елемент, тако да није прихватљиво утврђивање додатних социјалних категорија на предложени начин.

9. У члану 25. став 1. не би се могло прихватити да се колективним уговором утврди право на посебна примања за рад у жалбеним комисијама, стамбеним, дисциплинским, пописним комисијама, комисијама за лиценцирање, јавне набавке и утврђивање штете и другим радним телима. Рад у наведеним комисијама су послови државне управе и не би се могли сматрати пословима ван оквира радног места запосленог, док накнада за рад у комисијама за полагање државних, правосуђних и других испита не би могла бити предмет колективног уговора. Поред тога, поставља се и питање који је то посебни акт